

Sygn. akt III PK 162/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Szpitalowi [...] w G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
o odszkodowanie z tytułu naruszenia zasady równego traktowania,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 lipca 2014 r., sygn. akt III APa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciąża strony powodowej kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powódki wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 lipca 2014 r. Zarzucono naruszenie art. 18^{3a-3d} k.p. oraz art. 18 § 2 k.p. w zw. z art. 11² k.p.

Zdaniem pełnomocnika skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do oceny charakteru dyżuru medycznego, prawa pracodawcy do decyzji w przedmiocie przydzielenia dyżurów a przede wszystkim oceny prawnej bezterminowego odsunięcia lekarza od dyżurów. W dalszej części wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdza się jednak, że „Nie wymaga szerszego wyводу, że pracodawca nie ma prawa dowolnego powierzenia i odbierania poszczególnych czynności, a pozbawienie pracownika prawa

wykonywania umówionej pracy może być uznane za przejaw naruszenia dóbr osobistych, dyskryminacji, molestowania lub mobbingu.”.

Argumentowano, ponadto, że „[...] istotne jest dokonanie przez Sąd Najwyższy wykładni art. 18^{3c} k.p. w dwóch aspektach: 1) w kontekście konieczności uprawdopodobnienia przez pracownika istnienia kryterium dyskryminacji w razie nierównego traktowania w zakresie wynagrodzenia, 2) w kontekście zakresu porównania wynagrodzeń pracownika dochodzącego roszczeń z tytułu dyskryminacji z pracownikami wykonującymi tę samą pracę lub pracę tej samej wartości”. Uzasadniano, że w przypadku zarzutu nierównego wynagradzania za tę samą pracę lub pracę tej samej wartości istnieją wątpliwości co do konieczności uprawdopodobnienia przez pracownika kryterium dyskryminacji. Zakwestionowano również stanowisko sądów powszechnych, które uznały, że dla wykluczenia dyskryminacji płacowej powódki wystarczające jest stwierdzenie, że jej wynagrodzenie zasadnicze mieści się w ustalonym dla jej stanowiska przedziale określonym w taryfikatorze wynagrodzeń obowiązującym u pozwanego, bez szczegółowego zbadania wynagrodzeń innych lekarzy.

Pełnomocnik pozwanego wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, żądając zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w sytuacji gdy: 1/ w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2/ istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3/ zachodzi nieważność postępowania, lub 4/ skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Pełnomocnik skarżącej, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazał na występowanie w sprawie dwóch pierwszych z ww. przesłanek. Warto jednak zauważyć, że twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją

rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia SN z: 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z 26 listopada 2014 r., I PK 158/14 LEX, niepubl.). Z kolei uzasadnienie istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie polega nie tylko na przedstawieniu tych wątpliwości, lecz także wykazaniu, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej i w doktrynie prawniczej (postanowienie SN z 26 listopada 2014 r., I PK 158/14).

Wskazane przez pełnomocnika skarżącej okoliczności nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie sprecyzowano z jakim przepisem prawa skarżąca wiąże zagadnienia prawne sformułowane w następujący sposób "[...] kwestia oceny charakteru dyżuru medycznego, prawa pracodawcy do decyzji w przedmiocie przydzielania dyżurów a przede wszystkim oceny prawnej bezterminowego odsunięcia lekarza od dyżurów". Należy podkreślić, że zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Sformułowanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez wskazanie przede wszystkim konkretnych przepisów prawa, których ono dotyczy i przedstawieniu argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen (por. postanowienia SN z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8 s. 51).

Niezależnie od powyższego, w przedmiocie prawa pracodawcy do przydzielenia lekarzom dyżuru medycznego, Sąd Najwyższy wypowiadał się wielokrotnie, o czym świadczą choćby powołane przez pełnomocnika skarżącej, we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, orzeczenia.

Odnosnie twierdzenia o potrzebie dokonania wykładni art. 18^{3c} k.p. w kontekście konieczności uprawdopodobnienia przez pracownika istnienia kryterium

dyskryminacji w razie nierównego traktowania w zakresie wynagradzania, przepis ten doczekał się wykładni w orzecznictwie Sądu Najwyższego w tym zakresie (por. wyroki SN z: 18 kwietnia 2012 r., II PK 196/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 73, 10 października 2012 r., I PK 82/12, LEX nr 1267069, 29 listopada 2012 r., II PK 112/12, M.P.Pr. 2013/4/197-199, 10 czerwca 2014 r., III PK 126/13, LEX nr 1487089). W ostatnim z przywołanych orzeczeń Sąd Najwyższy wskazał, że w sytuacji podniesienia zarzutu dyskryminacji w zakresie wynagradzania oraz domagania się z tego tytułu odszkodowania, pracownik ma obowiązek wykazania nie tylko, że był wynagradzany w sposób mniej korzystny od innych pracowników wykonujących pracę jednakową lub pracę jednakowej wartości, ale również że takie zróżnicowanie było spowodowane niedozwoloną przyczyną. Jednocześnie podkreślił, że wykazanie przez pracownika istnienia określonej przyczyny dyskryminacji jest warunkiem *sine qua non* dalszego procedowania w sprawie o odszkodowanie z tytułu dyskryminacji w zatrudnieniu.

W przedmiocie twierdzenia pełnomocnika skarżącej o konieczności dokonania wykładni art. 18^{3c} k.p. „[...] w kontekście podstaw porównania wynagrodzeń, w szczególności roli wewnętrznych regulacji płacowych danego pracodawcy.”, pełnomocnik nie wykazał, że w tym zakresie art. 18^{3c} k.p., po pierwsze, budzi poważne wątpliwości, po drugie, iż nie doczekał się wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, po trzecie, pełnomocnik nie przytoczył tych rozbieżności (por. postanowienia SN z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231 oraz 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112).

Uwzględniając powyższe nie zachodzi podstawa do przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania. Z tych przyczyn na zasadzie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak wyżej.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.